

det uartige Ord om vor Standart. Men aller mest takker jeg den Dame, som jeg ved Gudernes Gunst kom til at sidde saa nær ved Raadhusfesten, og jeg opfordrer Bestyrelsen for Københavnskredsen til hurtigst mulig at tage hende paa Ordet og lade Klingbøjtelene gaa rundt mellem Medlemmerne til Anskaffelsen af en Fane.

Der er et gammelt Ord, som siger: »*Bordet fanger!*« lad os i Dansk Kvinde-samfund indføre et nyt, som hedder: »*Ordet fanger!*« og ikke alene Ordet paa Prent eller fra Talerstolen men ogsaa de mange tanke- og ansvarsløse Ord, som upaataalt faar Lov til at gøre deres Murbrækkerger-ning rundt omkring os, og lad os begynde med Damen fra Raadhuset.

G. L.

En enkelt Indsender har ønsket at protestere imod Fru Lemches Omtale af de to Bøger: »Ny Kønsmoral og friere Former for Ægteskabet« af Johanne Meyer, og »Kvinde-hjæter«. Paa Grund af Pladsmangel maa vi opgive at optage dette Indlæg. Vi skal blot fremhæve, at Fru L.s Omtale selvfølgelig ikke er en Anmeldelse af vedkommende Bøger.

Red.

Frue eller Frøken?

Det er mig en Glæde at kunne meddele, at Esperantisterne er gaaet i Spidsen i denne Sag, idet Bladet »Dana Esperantisto« allerede har bortkastet Benævnelsen »Fraulino = Frøken og kun benytter »Sinjorino« = Frue. — Dette er især meget logisk, fordi man paa Esperanto har en særskilt Benævnelse ogsaa for den ugifte Mand — »Fraulo« — men denne er aldrig bleven benyttet (i Tiltale).

Med Tak for Optagelsen.

Esperantist.

Kære »Kvinden og Samfundet«!

Naa! saa skal vi da alle være Fruer — Frøknernes Tid er forbi. Det er en For-mindskelse at være Frøken, en Forsmæ-delse at blive kaldt saaledes. Ja! man kan høre meget, og Æren er det fejreste Træ i Skoven.

Maa jeg spørge, skal det være mere

ærefuldt at være Frue end at være Frø-ken? Der er naturligvis Frøkener, som helst burde kaldes Fruer — for deres Ved-kommende vil jeg gerne være med til »at hæve« dem op i den højere Rang — men vi andre, maa vi ikke nok blive fri for at nævnes med Fruetitel? Titler er der jo iøvrigt ikke meget ved. Omtrent ikke mere end ved Etiketten paa en Flaske. Det er Indholdet, det kommer an paa. Jeg tror, den hele Tale om Frue eller Frøken kommer af, at det jo en Gang var sin egen Sag at være »gammel Jomfru«. Men de Tider er forbi. Heldigvis!

Dersom en i højeste Grad moden, ugift Kvinde skulde mene, at det er under hendes Værdighed at blive kaldt Frøken, mon det da ikke er et Bevis paa, at hun, sin Storhed til Trods, i en enkelt Retning ikke har frigjort sig for det gammeldags Syn paa gifte og ugifte Kvinder?

Paa Breve kan man i Tvivlstilfælde som Frk. Friberg foreslaar skrive Fr. foran vedkommendes Navn.

M. R.

Maa jeg følge Opfordringen og haabe snarest i »Kvinden og Samfundet« at se optaget min henrykte Tilslutning til Maggi Fribergs Forslag til Løsning af et af Tidens brændende Spørgsmaal, der samtidig fører et Skridt frem mod Kvindens Ligestilling med Manden. Lad dog alle os, der i saa mange Aar har kæmpet for dette, begynde: Kald alle Kvinder f. Eks. fra det 16 Aar »Frue«. Tænk et Fremskridt, en Velsignelse for den ugifte Moder og for hendes Barn — disse Børn, vi alle søger at gøre det mest mulige for. Meget af det vanskelige i deres Stilling vilde forsvinde, naar vi betegnede enhver Kvinde som »Frue« og hun helst — jeg gaar et Skridt videre — beholdt sit Pigenavn.

En varm Ven af vor Sag udbrød, da han erfarede mit Standpunkt: »Nej, det manglede blot, at naar jeg gik hen og forelskede mig i en Kvinde og erklærede mig, at hun saa var gift«; mit Svar var selvfølgelig: »Sæt jeg gik hen og forelskede mig i en Mand, der saa var gift«. Her er endnu en stor Uretfærdighed, vi ogsaa maa stile mod at faa forandret. Hvorfor skal Manden alene kunne fri? I vore Dage, hvor en Kvinde ofte er Inhaver af baade et godt Embede, Forretning o. s. v., vil der maaske tidt være en Mand, der undser sig ved at fri, om han selv mulig har min-